خوابم در گلوی یک درخت می شکند؛ سایه ی دوست داشتنی ام از دیوار جدا افتاده است.

صبحها زودتر از من بیدار می شود، به بدنبال آدمها می دود قد خودش را با آینهٔ مغازهها می سنجد، در ویترین برای خودش سر تکان می دهد به شانه های ناشناس ها می چسبد و کش می آید و عصر، کمی کوتاهتر برمی گردد.

من اما فقط زاویهٔ برگها را عوض میکنم تا راه عبور هوا بیگیر و گور بماند برگها به نوبت «نه» و «آری» میگویند؛ تا در را هم نیمهباز نگه دارند آنگاه، آنگاه، آنچه باید برود، سبک میشود و به شکل نفس، برمیگردد.

سایه ام از پله ها یک پله می دزدد و می خندد، به من نگاه می کند و می گوید:
از میان قاب عکس ها چند مردمک چیده ام،
چندتایی را هم توی جیب بچه ها کاشته ام؛
شاید به همین خاطر
ظهر فردا خیابانی تازه از مردم می روید؛
آن چنان که،
کسی در آن از کسی خبر ندارد
و جز چند چر خدستی، صدایی از دیوار رد نمی شود.

دستم در کدام افسانه است؟
فهرست نامها تا ابد عقب میرود،
و حلقهها
شروع میکنند به شمردن من؛
میگویند سایهها همهٔ نامها را از برَند
شاید برای همین
این صفحه به تاریکی بعدی میلغزد و باز میشود.

دستم در کدام افسانه است؟ حلقه ها میشمارند: یکی گم است، به جایش از هر در دی که نام نمی برم، کاجی بالا می آید و راز آلود، پشت سرم می ماند.

سایه پلهٔ دزدیده را روی شانه میاندازد، کلیدها را یکییکی از دهان قفلها بیرون میکشد، و اتاقبهاتاق میپرسد: چطور باید زندگی کرد؟ میان چشمی در، حافظهاش تند میچرخد، و آنوقت خیابان از جای دیگری شروع میشود، انگار که نقشه را از پشت خوانده باشند.

حلقه ها می شمارند؛ عدد به سایه نمی رسد مورچه ای از روی تنم بالا می رود، گره ها را با شاخک لمس می کند، مکث می کند، مادامه می دهد... گره می جنبد و مورچه می افتد.

یک پله میلغزد به بیرون درز پله جا میماند تا کاری کند من در آن بذر ناخن میکارم؛ شب پوستهٔ سفیدی میگیرد، صبح بند اول انگشت بیرون میآید، عصر، مچ کوتاهی کامل میشود.

دستم را به سایهام میدهم
تا «برو» و «بمان» را خودش اجرا کند،
و تنها
گوش خواهم داد
که هوا چه میخواهد؛
زیرا باد، اشارهها را بلد نیست.

دستش را امتحان میکند:
کلیدها را روی زبان میگذارد،
شمارهها را وارونه میخواند
یکی آرام «آری» میگوید؛
دستگیره پایین میرود،
سایه از روی پله میلغزد و بر تنم میایستد؛
من نفس میکشم
و برگ بالایی را
به یاد زندگی،
یک درجه میچرخانم.